

Ohlášky – neděle 9. 6. 2024

Dnes prožíváme **10. neděli v mezidobí**.

- Úterý 11. 6. – **Památka sv. Barnabáše, apoštola**
- Čtvrtek 13. 6. – **Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve**
- Sobota 15. 6. – **Památka sv. Víta, mučedníka**
- Příští neděle 16. 6. 2024 bude **11. neděle v mezidobí**.

- 13.6.2024 bude **mše sv v 7:30**
- 14. 6. a 28. 6. 2024 od 17:15 v našem kostele PhDr. Pavel Hruběš opět provede již tradiční **páteční Varhanní osvěžení**
- 15. 6. 2024 Romská pouť na Sv. Kopečku
- 16. 6. 24 **Nebude Mše v Sulejovicích**
- 16. 6. 2024 v 9:00 při mši sv. v kostele sv. Václava uvede **Brixioho komorní soubor z Teplíc** s dirigentem Zdeňkem Pavlovským zpívanou slavnostní mši s Te Deum.
- 17. 6. 2024 **od 9:00** se konají v našem kostele **výchovné varhanní koncerty pro školy**. Otevřeno všem zájemcům a obdivovatelům varhanní hudby.
- 20.6.2024 9:00 oficiální **otevření Živého domu v Teplících za účasti biskupa Stanislava. Možnost setkání se spolubratry salesiány.**
- 21. 6. 2024 Chvály na Osmičce **u baru Sauna**
- 22. 6. 2024 Svatohubertská mše se skupinou lesních rohů – Lovosice
- 4. 7. 2024 pouť na Klimentek
- 23. 6. 2024 Pouť ke kapli **Narození sv. Jana Křtitele pod Plešivcem**, vyjdeme v 15 h z návsi v Hlinné, setkání v kapli od 16 h, promluví R.D. Oldřich Kolář
- 25. 7. 2024 v 17:00 pouť ke cti sv. Anny, Radostice u kapličky.
- Papež František vyhlásil Svatý rok 2025. **Národní pouť českých a moravských diecézí do Říma** se bude konat od 28. do 30. března 2025.

Prosba!!

Najde se prosím v naší farnosti někdo s uživatelskou znalostí internetového rozhraní **WordPress 6.x.x** a byl by ochoten věnovat cca 1h týdně vkládání nových zpráv nebo mne alespoň naučil jak jednoduše např. vkládat foto alba z farních akcí?

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 27 (2024)
9. 6. 2024

10. neděle v mezidobí



Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

24. Znamení kříže (Pán nás nese)

„Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden. Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ (Matouš 10,37–39)

Každé náboženství se ztotožňuje s určitým znamením. Například můžeme říct, že znamením muslimů je půlměsíc. Pro židy je to Davidova hvězda. Kříž je znamením křesťanů. Mladí ve vězení mi často kreslí kříž, protože vědí, že je to moje znamení. Zdi naši kanceláře v Paříži zdobí spousty křížů. Všechny jsem dostal od mladých nebo starých. Jeden mladý muslim mi dal kříž, abych si ho připevnil na bundu. Nosím ho dodnes. Řekl mi: „Vůbec tomu nevěřím, ale vím, že je to tvoje znamení, tak si ho vezmi.“ Opravdu je to naše znamení. Tak jak máme rozumět tomu, co znamená „vzít svůj kříž a následovat Krista“?

Stopy ve sněhu

Tenhle příběh mám moc rád. Dovolte, abych vám ho vyprávěl. Jeden muž přišel do ráje. Tam mu Pán ukázal krajinu dole a řekl mu: „Podívej na ten nádherný sníh. Vidiš na té ohromné ploše stopy dvou lidí? To jsi ty, jak jdeš, a já, který tě celý život doprovázím.“ Chlápek se podívá dolů a sleduje směr stop. Po velké sněhové pláni následuje velmi vysoká hora. Na vrchole vede náročná stezka. V těch nejtěžších místech nejsou vidět dvojí stopy, ale jen jedny. Muž povídá: „Pane, řekl jsi, že jsi stále se mnou. Na pláni, tam to bylo snadné a tam byly stopy dvojích kroků, ale v nejtěžších chvílích života jsou tam jen jedny!“ Pán mu odpoví: „To je pravda, jsou tam jen jedny stopy. Věz, že v nejtěžších chvílích tvého života jsem tě nesl.“ Pán nás nese. Žádá po nás, abychom nesli svůj kříž a nesli kříže ostatních. Křesťané bývají často obviňováni, že si libují v utrpení. Ale to je velký omyl. Každý člověk, ať už má jakékoliv náboženství, zákonitě klopýtno o tajemství utrpení. „Proč existuje utrpení?“ To je otázka, kterou dostávám velmi často. Z čistě lidského hlediska nemám odpověď. Z hlediska křesťana ano. V našem životě poznáváme mnohem častěji utrpení než radost. Víte to dobře. Mladí to ještě úplně nevědí a děti o tom nemají tušení. Ale dospěli, ti to vědí. Dospělý křesťan, který nehýčká svou víru, nemá odpověď stejně jako ateista. Jen ví, že Kristus prožil na zemi třiatřicet let a strašně trpěl, než umřel. Mysterium Kristova kříže, na to se zapomíná! Jenže bez toho by se to utrpení zdálo zbytečné a nemělo by žádný smysl. Kristus, Bůh a člověk zároveň, přišel na zem, aby nám odhalil lásku Otce, smysl života a to, že utrpení může hrát klíčovou roli v naší existenci.

„Vzdej se sám sebe“

To je první Kristův příkaz a znamená: Nesnaž se pořád druhým ukazovat, zač je toho loket, věř, že ten druhý je vždycky důležitější než ty, postav se pokaždé na stranu těch nejslabších, buď vždycky na straně poražených, nikdy nesuď druhé, nenech se stravovat záští a nenávisť; vždycky odpouštěj, nemiluj z vypočítavosti, ale nezištně, miluj především ty druhé, smíř se s tím, že druhý člověk je jiný než ty, buď něžný a pokorný. To znamená „vzdej se sám sebe“ a ještě k tomu patří mnoho dalších věcí. Snášet všechno bolestné je ten nejlepší způsob, jak následovat Krista. Pokud mu dáme nezdolnou lásku, odpoví nám zázraky, které vykonáme v jeho jménu. Teprve když se vzdáme sami sebe, nalezneme se. Křesťan má jedno nepřekonatelné tajemství a tím je láska. Proto je třeba, aby odstranil ve svém životě všechno, co není nezbytné: těžkou cestu, každodenní boj se životem. Zářící kříž je na konci cesty. I z těch nejvíce krivolakých stezek udělá Kristus hladké dálnice. Tak vnímám jeho výrok: „Mé břemeno netíží a mé jho netlačí.“ Takže nést každý den svůj kříž je velká radost pro toho, kdo se vzdá sám sebe. Láska křesťana k Bohu a ke druhým mu umožní pochopit, že všechno utrpení má moc nás vykoupit. Nikdy není ztracené nebo zbytečné. Mám moc rád tenhle výrok svatého Pavla: „Vrhněte na něj všechny své starosti, on se o vás postará.“ Když jsem prožíval těžké dny a nejraději bych plakal úzkostí, kolikrát jsem na Pána přehazoval starosti druhých: „Pane, dej životní sílu Jeanovi, který mi píše ze své cely, protože myslí na sebevraždu.“ „Dej naději těmto manželům, kteří přišli o své první dítě a teď jsou tak ztrápení, že nechtějí další.“ „Vyprovoď v míru tuhle starou přítelkyni, která k tobě odchází ve velkém utrpení.“ A hlavně: „Dej mi sílu podpírat tolik lidí, když jsem tak omezený a slabý.“ Kolikrát jsem s láskou pohlížel na ty spousty křížů, které zdobí stěny mé kanceláře v Paříži? Stačí jeden pohled. Neříká nic a zároveň říká všechno. Také se rád s láskou dívám na ty mnohé kříže, které se z ničeho nic objeví v zatáčce silnice.

Síla kříže

Kolikrát vidím křížky viset z uší a zdobit hrudníky! Kříže jako fetiše, kříže jako suvenýry, kříže jako amulety pro štěstí... Pán se tam nahoře musí podívat, když vidí, že jeho znamení je všude, a přitom mu ti nebo ty, kteří ho nosí, nepřikládají žádný náboženský význam. Kdybychom jen věděli, jakou zázračnou moc může mít kříž v životě nás křesťanů! Nutně musíme znovu objevit jeho význam. Dáš-li si do pokoje krucifix, dívej se na něj a modli se. Nedělej si z něj dekorativní předmět nebo tradiční výzdobu. Ať se z něj naopak stane kříž, před nímž pokleknete, který budete uctívat a který poneseš. Mnozí světci strávili celé dny a noci v rozjímání před křížem. Uctívali ho a nacházeli v něm objasnění významu utrpení z hlediska křesťana. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše říkala: Snášejte utrpení, neste ho a

přesáhněte k Pánu. Vězte, že Pán nás bude podpírat i v těch nejobtížnějších situacích. Už se skoro nepraktikuje křížová cesta. To je škoda. Křížová cesta sleduje všechny etapy, které Kristus během cesty na Kalvárii prožil. Za ním šly svaté ženy. Ty nesly strašlivý kříž uvnitř, zvláště jeho matka. Co je pro matku horšího než vidět, jak strážá – tehdejší policie – plivou na jejího syna a nepředstavitelně ho mučí? S trny hluboko vraženými do hlavy musel Kristus vláčet ty dva hrozivé kusy dřeva, které určitě vážily osmdesát kilo. Marie a svaté ženy ho následovaly a v srdci nesly jeho utrpení. Tajemným způsobem ho sdílely s ním. My křesťané víme, že utrpení, které vezmeme na sebe, můžeme nabídnout druhým. To je mysterium společenství svatých. Naprosto tomu věřím. Když se mi někdy stane, že už nemůžu dál a najednou cítím, jak mě zaplavuje nová síla, říkám si: „To mi určitě někdo nemocný obětuje své utrpení nebo někdo v tichu rozjímá a prosí Pána, aby mě podepřel.“ (z knihy Guye Gilberta *Evangelium podle svatého lotra* – 2. kapitola *Světlo evangelia*)

Texty k rozjímání – 10. týden v mezidobí

Neděle 29. 6. – Mk 3,20-35: Co je to hřích proti Duchu svatému? Obvykle nás tento pojem vyleká. Lidé viděli mnoho zázraků, které Ježíš vykonal, a přece neuvěřili. Dokonce jsou schopni Boží dílo označit za bláznění nebo za démonické působení. Když je někdo takto zaslepený, už nejde o jednorázové selhání, ale o zatvrzelost. To je hřích proti Duchu, protože dotýčný Bohu neumožňuje se žádnou cestou dotknout jeho nitra. Přivřel Bohu dveře a nechce s ním nic mít. Ale platí to i naopak: ten, kdo se otevře Bohu, stává se součástí veliké Kristovy Boží rodiny.

Pondělí 10. 6. – Mt 5,1-12: Blahoslavení šťastní, kdo jsou odkázáni na Boha! Neznamená to ovšem o nic se nestarat, ale připustit si radost z toho, že jsem podobný Ježíšovi.

Úterý 11. 6. – Sk 11,21b-26; 13,1-3: „Křesťané, kristovci“. Poprvé nás takto nazvali v Antiochii. Kéž dokážeme svého Pána dobře reprezentovat i v našem století.

Středa 12. 6. – Mt 5,17-19: Ježíšovo naplnění Tóry mělo jinou podobu, než čekali jeho současníci. Kéž jsem schopen korigovat své představy o Bohu, o církvi...

Čtvrtek 13. 6. – Mt 5,20-26: Předtím, než se spojím s Kristem, mám i já povinnost smířit se s lidmi. Do „pozdravení pokoje“ chci zahrnout i ty, kteří nejsou momentálně přítomni a které „nemusím“. Tak je communio – společenství přijímáním jeho Těla.

Pátek 14. 6. – Mt 5,27-32: Ježíš mě vede na hlubinu: pouhé dodržování toho, co je v Zákoně, nestačí. Na prvním místě je chtít dobro pro druhého! To je čistota srdce.

Sobota 15. 6. – Mt 5,33-37: Přísaha, brání si svaté věci za svědka, je zbytečná, pokud sám mám Boha ve svém srdci. A pokud jej mám v sobě, on se přece projeví v mém postoji.